

A madárház derengő, zöld szentjánosbogárfényben világitott. Pepkó ott feküdt a hátán, tátott csőrrel, üveges szemmel, holtan. A drótrácson kívül különös ködalakok mozogtak. Parányi alakok, melyeknek halvány emberarcuk és szomorú szemük volt. Körülvették a madárházat és csendesen hullámozva lebegtek, mint a hinár a vízben.

A zsongásba suttogó beszéd vegyült.

— A teremtés bájos csodája volt!

— Egy tarka virág, mely repülni tudott és énekelt!

— A hangja üde volt, mint a patak gyöngyöző vize!

— Édes, tüzes, mint a tavaszi verőfény.

— Csapongó, mint egy arany szitakötő!

— Parányi szívének gazdagságából mindenkinek adott!

A zöld fény ellobbant és erre elhalt a zsongás. De aztán megint felpislant és újból szólt:

— Meghalt és vele ezer dal halt meg!

— Megölték és vele ezer dalt öltek meg!

— A világ szegényebb ezer dallal!

— Mit érdemel a dalnok gyilkosa?

— Soha, soha ne halljon többé madárdalt!

Aztán végleg néma sötétség borult a folyosóra.

Künn kutya ugatott. Kulcs csattogott. A hazatérő szülőket rémület fogta el, midőn a kis fiut ott találták a hideg folyosón. Szepegve állott a sarokban, egy ingben, mezitláb. Nem ismert meg senkit, nem válaszolt senkinek, csak egyre ezt rebegette:

— Kötelesség! Kötelesség!

Édesanyja reggelig ott volt ágya mellett és csókjaival melegengette tagjait. Nagybeteg lett, az életét azonban megmentették. De madárdalt holtáig nem hallott többet, mert megsiketült.

Herczeg Ferenc.

Pacsirtaszó . . .

Fakadó zöld mező fölött,

Fellegtelen kék ég alatt

Pacsirta száll, pacsirta szól . . .

Hallgatom a kis madarat:

— Én nem tudom, de a dala

Olyan édes, lelkigható . . .

Csengj, ó csengj csak a szívembe

Pacsirtaszó, pacsirtaszó!

Nem olyan rég' — kis pacsirta
 Emlékszel is rája talán?
 Itt egy halvány, csendes gyermek
 Mélázott egy madár dalán...
 Szive gazdag tündéerkert volt,
 A ruhája kopott, fakó...
 Csengj, ó csengj csak a szivembe
 Pacsirtaszó, pacsirtaszó!

Itt látta a kora reggel,
 Itt lelte a késő este:
 Mikor száll fel pacsirtája,
 Mikor dalol — csak azt leste;
 Sokszor borult itt szemére
 Édes álm, bualtató...
 Csengj, ó csengj csak a szivembe
 Pacsirtaszó, pacsirtaszó!

Te voltál a dalos madár,
 Én voltam a méla gyermek:
 Én tégedet megismerlek,
 De te, úgy-e, nem ismersz meg?
 Nem csuda: most a ruhám szép,
 S a szivem, haj! sivár, fakó...
 Csengj, ó csengj csak a szivembe
 Pacsirtaszó, pacsirtaszó!

Ugy álmodtam: édes dalod,
 Eltanulom — s eltanultam.
 Szárnyam nő majd s felrepülök:
 Felrepültem — s porbahulltam...
 Csúf, sivár világba estem,
 Elnémult ott a nótaszó...
 Csengj, ó csengj csak a szivembe
 Pacsirtaszó, pacsirtaszó!

...Mintha im ez áldott percben
 Lelkem szárnya meglendülne,
 S szivemben a régi dalok,
 Szép dallama felcsendülne.
 Utamra egy sugár ragyog,
 Olyan fényes, oly biztató...
 Csengj, ó csengj csak a szivembe
 Pacsirtaszó, pacsirtaszó!